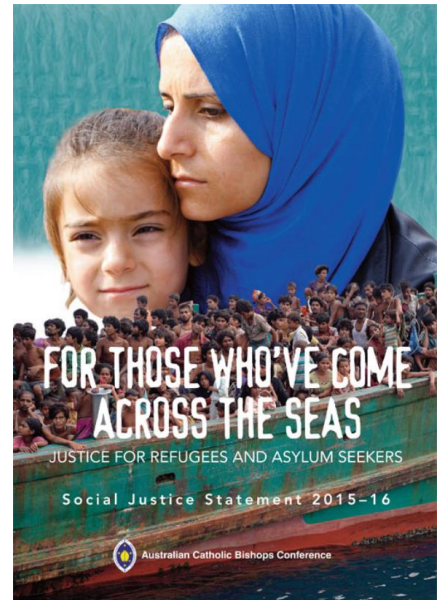

BẢN TÓM TẮT TUYÊN BỐ VỀ CÔNG LÝ XÃ HỘI 2015-2016
CỦA ỦY BAN CÔNG LÝ XÃ HỘI
TRỰC THUỘC HỘI ĐỒNG GIÁM MỤC CÔNG GIÁO ÚC

**CHO NHỮNG NGƯỜI VƯỢT BIỂN ĐẾN
CÔNG LÝ CHO NHỮNG NGƯỜI TỊ NẠN VÀ
TÂM TRÚ**

ĐÁP LẠI TIẾNG KÊU THAN CỦA NGƯỜI TÂM TRÚ

Trong cuộc hành trình đầu tiên trong triều đại giáo hoàng của ngài, Đức Thánh Cha Phanxicô đã đi bằng thuyền đến đảo Lampedusa thuộc nước Ý, phần đất gần nhất cho nhiều người muốn trốn thoát khỏi Bắc Phi. Đức Thánh Cha đã kinh hoàng bởi số lượng người đã chết trong những cuộc hành trình vượt biển.

Trong bài giảng, ngài cho rằng những cái chết đó là một thất bại về trách nhiệm quốc tế đối với những người phải trốn chạy vì hoàn cảnh ngặt nghèo. Ngài nhấn mạnh đến trách nhiệm của các chính phủ phải cùng nhau chứng tỏ sự nhân đạo với những người cần được giúp.

Người Úc chúng ta nên phản ứng như thế nào về chính sách bắt tàu người tị nạn quay trở lại, giam cầm những người đàn ông, đàn bà và trẻ em và ngăn chặn họ đến đất nước chúng ta? Làm thế nào để chúng ta là những Kitô hữu đáp ứng đối với những người tìm kiếm sự bảo vệ khỏi bạo lực và bách hại?

Trong sách Lê-vi, chúng ta tìm thấy những lời huấn dụ như sau:

Khi có ngoại kiều cư ngụ với các người trong xứ các người, các người đừng bức hiếp nó. Các người phải đối xử với người ngoại kiều cư ngụ với các người như với một người bản xứ, một người trong các người; các người phải yêu nó như chính mình, vì các người đã từng là ngoại kiều tại đất Ai-cập. Ta là Đức Chúa, Thiên Chúa của các người.

Lê-vi 19:33-34

Trong trình thuật thời thơ ấu của Tin Mừng Mát-thêu, Thánh Gia trốn thoát khỏi sự giết hại của vua Hê-rô-đê.

... sứ thần Chúa hiện ra báo mộng cho ông Giu-se rằng: “Này ông, dậy đem Hài Nhi và mẹ Người trốn sang Ai-cập ...” Ông Giu-se liền trở dậy, và đang đêm, đưa Hài Nhi và mẹ Người trốn sang Ai-cập. Ông ở đó cho đến khi vua Hê-rô-đê băng hà,

Mát-thêu 2:13-15

Đức Thánh Cha Phanxicô nói về cuộc hành trình của người tị nạn như là việc tìm kiếm sự thông cảm, chấp nhận và tình người. Những giá trị này được phản ánh trong các nguyên tắc của Giáo Hội về phẩm giá con người, một mối quan tâm đặc biệt đối với người nghèo và tình liên đới.

Phẩm giá con người

Mạng sống của tất cả mọi người đều quý giá. Mỗi người chúng ta sở hữu một giá trị vô giá mà chúng ta gọi là nhân phẩm. Mọi người đều thiêng liêng và đáng được tôn trọng vì chúng ta là con người và được Thiên Chúa yêu thương, không phải vì chúng ta hữu ích, tuân thủ pháp luật, thuộc về một chủng tộc và tôn giáo cụ thể nào, hoặc có đóng góp về mặt kinh tế.

Là một quốc gia, chúng ta làm hại người vô tội bằng cách giam cầm họ, đẩy lùi ghe thuyền của họ và chuyển giao họ như những phạm nhân đến các quốc gia nghèo khó khác.

Sự lựa chọn cho người nghèo

Trong câu chuyện của người Samaritanô nhân hậu, chúng ta thấy rằng sự hiểu biết của chúng ta về ‘ai là những người thân cận của chúng ta’ và những gì chúng ta nợ họ không bị giới hạn bởi biên giới, chủng tộc, giai cấp, tôn giáo hay chính trị. Người thân cận của chúng ta là người lâm cảnh hoạn nạn trước mặt chúng ta. Những người dấu mặt không tên tuổi bị lưu giữ sau bức màn của các hoạt động an ninh biên giới bây giờ lộ ra là anh chị em của chúng ta – người mẹ và con thơ trốn chạy cuộc chiến mẹ, người cha cảm thấy vô vọng trong việc bảo đảm một tương lai cho gia đình mình.

Sự liên đới và lợi ích chung

Chúa Giêsu nói rằng chúng ta nên yêu người thân cận như chính mình. Những người thân cận của chúng ta không phải là những cái gì đó: họ là những người như chúng ta, những người chia sẻ chung một cộng đồng nhân loại.

An ninh và phúc lợi kinh tế của chúng ta không phải chỉ tùy thuộc vào những người Úc chúng ta mà thôi nhưng còn vào các quốc gia xung quanh chúng ta. Các quốc gia không phải chỉ có trách nhiệm đối với công dân của mình mà thôi, nhưng có cùng một trách nhiệm được san sẻ trên thế giới.

Những người đến Úc xin được bảo vệ không phải là người bất hợp pháp, nhưng là anh em và chị em của chúng ta. Nếu họ không tìm được sự bảo vệ tại chính các quốc gia của họ, họ có quyền yêu cầu được bảo vệ từ các quốc gia khác, kể cả quốc gia của chúng ta.

LÀN SÓNG NGƯỜI DI TÀN TRÊN TOÀN CẦU

Trong năm 2014 đã có gần 60 triệu người bị li tán vì bách hại, xung đột và bạo lực.

Khi người ta bị buộc phải trốn chạy, không phải các nước giàu có như Úc phải chịu chi phí chăm sóc, nhưng là những nước có khả năng thấp nhất. Các nước đang phát triển phải nhận cho tá túc 86% những người tị nạn trên thế giới và tỷ lệ này đã tăng 16% trong hai thập kỷ qua.

Hiện tượng người tị nạn hay tằm trú trên thế giới không thể bị chặn đứng hoặc kiểm soát được bởi bất kỳ quốc gia riêng lẻ nào, kể cả nước Úc. Có vẻ như nước Úc đang đánh mất cái nhìn về nhân phẩm của người tị nạn và nghĩa vụ của chúng ta phải hỗ trợ và bảo vệ. Chúng ta cần phải lắng nghe câu chuyện của họ và đánh giá cao toàn cảnh cuộc hành trình của họ.

1. Trốn chạy khỏi sự bách hại và bạo lực

Trong trường hợp có chiến tranh hay khủng bố, người ta sẽ chạy trốn tình hình trước mắt và hy vọng rằng cuộc lưu đày là tạm thời. Ngoài ra, một số phải chạy trốn khỏi các mối đe dọa nhắm trực tiếp vào họ bởi vì họ là nhóm người nào đó – sắc tộc, tôn giáo, khuyết tật hoặc là điều gì đó về bản thân họ mà họ không thay đổi được.

Phụ nữ và trẻ em đặc biệt có nguy cơ trong thời kỳ có xung đột và tại nơi mà xã hội dân sự bị phá vỡ. Các báo cáo từ Syria nói về sự tàn bạo của các chiến binh thánh chiến cực đoan chống lại các nhóm Kitô giáo thiểu số. Đối với những người này, không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc trốn chạy nếu không sẽ chết.

2. Bước vào một cuộc hành trình nguy hiểm

Hãy tưởng tượng bị tách lìa khỏi cuộc sống mà bạn từng quen thuộc – bỏ lại nhà cửa, tài sản, cả cách sống của bạn. Ngay từ thời điểm ra đi đã có nguy cơ bị tử vong, bị giam giữ và bách hại hơn nữa.

Đối với quá nhiều người, đây không phải là một cuộc hành trình tùy hứng. Với họ, sự nguy hiểm của cuộc vượt biên không sánh bằng sự nguy hiểm họ phải đối diện trong những hoàn cảnh mà họ muốn trốn chạy. Nước Úc có nghĩa vụ bảo vệ những người được nhìn nhận là những người tị nạn và những người xin tằm trú.

3. Kéo dài thời gian giam giữ trong và ngoài nước

Chúng ta đã nghe những câu chuyện và chứng kiến tận mắt tình trạng quá tải, không đủ nhân sự và dịch vụ, cô lập, bạo loạn, tự hại và tự tử trong số những người bị giam giữ. Sự tàn ác có tổ chức ở những nơi như Baxter, Curtin và Đảo Christmas đã được giao khoán cho Papua New Guinea và Nauru.

Chi phí tài chính mà người dân Úc phải trả cho chính sách giam giữ người tị nạn rất là cao. Trong năm 2014-15, nước Úc dành gần \$3 tỷ cho các dịch vụ giam giữ trong và ngoài nước. Thế nhưng, người chịu phí tổn nhiều nhất chính là những người bị giam giữ vô thời hạn.

Nước Úc không thể nhận là có đạo đức cao và biện minh được cho chính sách của mình bằng cách tuyên bố mình đã ngăn chặn việc chết trên biển của những người tị nạn, khi chúng ta không cung ứng cách nào khác cho việc bảo vệ và tổ chức bất kỳ cách thức nào giúp người ta tới nơi an toàn. Vì sự an toàn của những người tị nạn không thể được bảo đảm và giải pháp lâu dài là khó có thể tìm thấy cho họ ngay lập tức ở Papua New Guinea và Nauru, cả hai cơ sở giam giữ này nên được dẹp bỏ.

4. Các nhóm đặc biệt dễ bị tổn thương

Trẻ em là một nhóm đặc biệt dễ bị tổn thương trong bất kỳ việc thiết lập trại giam nào. Những phát hiện của ban Điều tra Quốc gia năm 2014 về trẻ em trong trại tạm giam di trú thuộc Ủy ban Nhân quyền cho thấy các chính sách này đã gây ra thiệt hại khủng khiếp cho trẻ em và cha mẹ của chúng. Úc là quốc gia duy nhất giam giữ trẻ em tị nạn như là việc cho xong chuyện. Chúng tôi quan tâm khi nghe báo cáo về việc các phụ nữ mang thai tìm cách phá thai vì các điều kiện tồi tệ trong trại giam. Mỗi quan tâm cũng đã được nêu lên về tỷ lệ cao của bệnh tâm thần trong số các người bị giam giữ và việc điều tra không đầy đủ về các nạn nhân bị tra tấn.

5. Trong cộng đồng nhưng trong nghèo đói

Người xin tị nạn được phép sống trong cộng đồng, trong khi yêu cầu của mình được xem xét, đã trải qua những khó khăn và sự sỉ nhục nghiêm trọng. Điều này là bởi vì họ dựa vào trợ cấp hỗ trợ thấp hơn mức trợ cấp bình thường.

Những người này bị bỏ mặc trong một tình huống không chịu đựng nổi, không có đủ phương tiện về ăn uống, quần áo, nhà ở và giáo dục chính mình. Chúng ta phải đảm bảo rằng, sau khi trốn chạy khỏi sự tuyệt vọng trên chính quê hương họ, họ không phải đối mặt với tình trạng thiếu thốn ở Úc.

KÊU GỌI CÓ MỘT ỨNG PHÓ MỚI TOÀN CẦU VỚI LÒNG TRẮC ẨN

*Hỡi các bạn đã vượt biển đến đây,
Chúng tôi có những cánh đồng bạt ngàn để sẻ chia;
Với sự dũng cảm chúng ta hãy cùng nhau
Làm cho nước Úc tiến bước hùng cường.*

Trong đoạn thứ hai bài Quốc ca của chúng ta, chúng ta hát với niềm tự hào về sự quảng đại, lòng hiếu khách và tình đoàn kết mà chúng ta thể hiện. Tuy nhiên, lý tưởng này hoàn toàn trái ngược với việc chỉ biết đến mình, giam giữ và loại trừ, đó là những điều đã thể hiện trong phản ứng của quốc gia đối với những người tị nạn đến đây bằng thuyền.

Úc đã giúp soạn thảo Công ước Liên Hiệp Quốc về Tình trạng của người Tị nạn và ký vào năm 1954. Chúng ta sẵn sàng nhận trách nhiệm của mình: công nhận quyền của các cá nhân xin tị nạn tại một quốc gia bị ràng buộc bởi Công Ước, không phải để trừng phạt họ vì phương cách họ đến, và cam kết sẽ không gửi trả họ trở về đất nước là nơi mà họ có một nỗi sợ hãi chính đáng về việc bị bách hại.

Những điều này và các hiệp ước quốc tế về quyền con người khác cung cấp một khuôn khổ cho việc tiếp nhận có trật tự và trắc ẩn đối với những người tị nạn, đặc biệt là sau Thế Chiến Thứ Hai và chiến tranh Việt Nam.

Nước Úc, cũng như mọi quốc gia khác, có quyền điều tiết các dòng nhập cư và đánh giá tình trạng của những người mong được bảo vệ trong phạm vi biên giới của mình thông qua một hệ thống xử lý nghiêm ngặt. Tuy nhiên, một hệ thống hạn chế cả quyền của cá nhân xin tị nạn lẫn nghĩa vụ của nhà nước phải cung cấp sự bảo vệ vốn dĩ là thiếu sót.

Cần phải có một cách thức khác. Chúng ta phải nhận trách nhiệm khu vực của chúng ta và cũng phải thừa nhận những nguy hiểm người tị nạn phải đối mặt là rất lớn mà chỉ một việc ngăn chặn mà thôi thì không phải là một phản ứng thích hợp.

Chúng tôi kêu gọi các nhà lãnh đạo chính trị phải đảm bảo việc tranh luận công cộng được đặc trưng bởi sự tôn trọng phẩm giá con người của người tị nạn. Nước Úc nên xử lý các yêu cầu xin tị nạn trên đất liền. Việc tạm giữ trong các cơ sở di trú chỉ nên trong một thời gian ngắn nhất có thể được để thực hiện việc kiểm tra nhận dạng, y tế và an ninh. Không có trẻ em nào bị giam giữ chỉ dựa trên cơ sở tình trạng di trú của các em và tất cả các trẻ em phải được hưởng một cuộc sống gia đình lành mạnh với sự hỗ trợ và nuôi dưỡng của cha mẹ.

Nước Úc cần thể hiện vai trò lãnh đạo trong khu vực, không chỉ trong cuộc chiến chống nạn buôn người, nhưng trong việc gia tăng khả năng cho những nơi bảo vệ và tái định cư ở Đông Nam Á. Trên bình diện toàn cầu, chúng ta nên có những nỗ lực cụ thể tham gia với các quốc gia đầu nguồn để cung cấp sự hỗ trợ tại chỗ cho những người đang phải li tán.

Nên có một sự gia tăng đáng kể lượng người được nhận theo diện nhân đạo của nước Úc với một sự linh hoạt để tăng con số này trong trường hợp có các cuộc khủng hoảng toàn cầu lớn. Những người sống trong cộng đồng trong khi đơn xin tị nạn của họ đang được xử lý nên được quyền làm việc. Chúng ta phải đảm bảo rằng không bao giờ để một ai đến tìm kiếm sự bảo hộ của nước Úc bị trục xuất đến chỗ nguy hiểm.

Tất cả chúng ta đều có một vai trò

- Trước hết, chúng ta có thể chắc chắn rằng người dân Úc hiểu các vấn đề tốt hơn.
- Chúng ta cũng có thể hỗ trợ các tổ chức làm việc để giúp đỡ những người tị nạn.
- Chúng ta có thể làm việc trong các giáo xứ của chúng ta để đảm bảo rằng đó là những nơi sẵn sàng đón tiếp.
- Các chính trị gia cần phải biết rằng chúng ta có nhiệt tâm về vấn đề này. Viết cho các thành viên dân cử địa phương và các bộ trưởng sẽ có tác dụng.
- Văn phòng Di trú và Tị nạn Công giáo Úc (*Australian Catholic Migrant and Refugee Office*) và Ủy ban Công lý Xã hội Công giáo Úc (*Australian Catholic Social Justice Council*) là những nguồn có giá trị trong việc vận động và thông tin.

ĐÁP ỨNG TIẾNG GỌI CỦA CHÚA GIÊSU

Làm thế nào để đáp trả tiếng gọi của anh chị em chúng ta là những người đến gõ cửa nhà chúng ta?

Chúa Giêsu Kitô mặc khải tình yêu của Thiên Chúa và sự thật toàn vẹn của thân phận con người. Khi chúng ta, những người dân Úc, hỗ trợ các chính sách tàn bạo và tước quyền, chúng ta đã ngoảnh tai trước tiếng gọi của Chúa Kitô và đẩy Ngài ra khỏi cửa nhà chúng ta. Chúng ta biết rằng chúng ta có thể làm tốt hơn thế.

Chúng ta có nhìn thấy khuôn mặt của Chúa Giêsu Kitô trong những người vượt biển đến đây chăng? Chúng ta có nhận ra gia đình và trẻ thơ trốn chạy cuộc thảm sát của Hê-rô-đê?

Có một cách khác; một cách để tạo ra một sự khác biệt thực sự. Chúng ta không cần phải sợ người lạ nữa. Thay vào đó, chúng ta phải nhận ra rằng chúng ta có may mắn vì chúng ta có các phương tiện để chào đón anh chị em chúng ta. Cách khác này được đặc trưng bởi sự chấp nhận, vai trò lãnh đạo và lòng quảng đại.

Một lần nữa những lời của Đức Thánh Cha Phanxicô nhắc nhở chúng ta rằng sự hiện diện của Chúa Kitô biến đổi bóng tối của nỗi tuyệt vọng con người thành ánh sáng của hy vọng. Vào đêm vọng Giáng sinh năm 2014, ngài đã gọi điện thoại cho một nhóm người tị nạn trong một trại ở miền Bắc Iraq và nói với họ:

Anh chị em giống như Chúa Giêsu trong đêm nay và tôi chúc lành cho anh chị em và tôi gần gũi với anh chị em. Hãy suy nghĩ về việc sao mà anh chị em giống như Chúa Giêsu trong tình huống này và điều này làm cho tôi cầu nguyện nhiều hơn cho anh chị em ...

Xem nguyên văn trọn bản Tuyên Bố bằng tiếng Anh:

<http://www.socialjustice.catholic.org.au/files/SJSandresources/2015-SJS-Statement.pdf>